

C. A. Delgobe.

Charles Antoine Delgobe var født i Chateau-Thierry i Frankrig 11. Oktbr. 1844 af Forældre Bergingeniør Marie Antoine Honoré D. og Agnes Fanny Mesmer. Han blev Student 1861 (lettres & sciences), tog Ingeniørexamen ved »École central« i Paris med Udmærkelse 1867 23 Aar gl., og kom 1870 til Norge, var fra 1871—73 Direktør for Vigsnes Kobberverk, 1874—77 var han Civilingeniør og Translatør i Bergen, 1878—86 Direktør for Fosfatgruberne i Bamle, dengang Norges største Grubeforetagende, bosatte sig senere i Christiania, hvor han væsentlig virkede som Grubeexpert og var meget søgt som Konsulent for en Række større udenlandske Mineselskaber, der har arbejdet med Planer i Norge. Ved Siden heraf har han været Translatør og har oversat norske Verker og flere videnskabelige Afhandlinger til Fransk, deriblandt »La Norvège« (1900), Jubilæumsudgaven af Abels Verker (1903), m. fl.

Delgobe havde ved Siden deraf ogsaa sterke genealogiske Interesser, skrev af og til i »Personalh. Tidsskrift«, udgav 1884 »Familien Holberg«, der maa betragtes som hans Hovedverk, men ellers har han ikke udøvet nogen større selvstændig genealogisk Forfattervirksomhed.

Derimod har han meddelt andre Forfattere mange genealogiske Bidrag til Stamtavler og var altid beredt til at bistaa saadanne, naar hans Hjælp paakaldtes. — Delgobe besad nemlig ikke ringe Kundskab om og Samlinger til saavel norsk-danske som udenlandske, navnlig franske Slægters Historie, som han havde samlet ved flittigt Arbejde og en udbredt Korrespondance, og det er vistnok ganske enestaaende at en fremmed Mand har kunnet fatte saadan Interesse for og sætte sig saaledes ind i vort Lands Personalhistorie, som den afdøde Hædersmand har gjort.

Det er som den flittige genealogiske Samler og velvillige Personalhistoriker, at Delgobe har Krav ogsaa paa dette Tidsskrifts Tak. Hans Manuskripter, der (sammen med en større Del af hans Bibliothek) er indkøbt til Stiftsarkiverne i Christiania, udgjør over 30 tykke Kassetter, og man kan der finde mangfoldige genealogiske Notitser, som man vistnok forgjæves vil søge andetsteds, og dette tiltrods for at han kun i ringe Udstrækning foretog Arkivundersøgelser.

Delgobe var gift med en norsk Dame, Marie Nicolette Louise Flor (Datter af Boghandler Flor i Bergen), der døde i Christiania $\frac{22}{4}$ 1911. Delgobe, der tillige var belgisk Vicekonsul, var i det sidste Aar sygelig og døde Nytaarsdag stille og rolig, efterladende sig flere Børn.

A. W. R.

Forskelligt fra Genealogiens og Personalhistoriens Verden.

Ved **Paul Hennings.**

Redaktøren har modtaget Meddelelse om, at der den 11. December 1915 i Barcelona er stiftet »Det Catalanisk-heraldiske Selskab« for at fremme praktiske genealogiske og heraldiske Studier i Catalonien, og det stilles i Udsigt, at Selskabet straks vil tage fat paa at udgive et Værk om spanske Adelspatenter fra det 15. Aarhundrede. Selskabets Sekretær, Hr. Enrique Rafoli, begynder i sin paa Spansk affattede Skrivelse med i blomstrende Sprog at »kysse Adressatens Hænder« og slutter med at anmode om Optagelse af Notitsen om Selskabets Stiftelse i det af Adressaten »saa værdigt« redigerede Tidsskrift, som han notabene ikke kender af andet end Navn!

En Personalhistoriker, der gennemgaar Kirkebøgernes Daabsregistre med kritisk Sans — vil hurtig blive opmærksom paa, at der i fremtrædende Grad gør sig Modsætninger gældende for Faddernes Vedkommende. I en vis Periode er Fadderne faa, i en anden talrige, en Tid lang er det højfornemme Faddere, der figurere selv ved ganske jævne Familiers Daabsøjtideligheder, medens det til andre Tider nærmest er Familien og Husets Omgangsvener, denne Pligt betros; ja, i Trediveerne og Fyrreerne af forrige Aarhundrede træffer man i selv jævnt velstillede borgerlige Familier ofte kun Forældrene selv og Jordemoderen indtegnede som Faddere. Det vilde ikke være uden kulturhistorisk Værd nærmere at belyse, naar og i hvilken Anledning Overgangen i disse »Mcder« har fundet Sted.

For kort Tid siden gjorde et af de største danske Dagblade opmærksom paa, at det for omtr. en Snes Aar tilbage ikke var ualmindeligt i mange gode Hjem at træffe en Gæstebog, og at en saadan Bog i adskillige fremmede Lande er meget populær. I de store Millionærhjem paa Fifth Avenue i New-York er det første, der præsenteres den indtrædende Gæst, medens han endnu opholder sig i Hallen, en saadan ret stor, i Reglen i Læderbind indbunden, Gæstebog, til Indskrivning. Første Gang skriver han i Reglen kun sit Navn; men ved senere Lejligheder kommer der ofte en Tilføjelse af en eller anden Art, en Tak, et lille Vers, en Tegning eller et Par bevingede Ord, der hentyder til Gæstens Forhold til det Hjem, hvori han befinder sig. Ofte drives der en ligefrem Kappelstrid om, hvem der kan opvise den interessanteste Gæstebog med udsøgte Navne, og Bogens Indhold giver i hvert Fald altid en sikker Anledning til Samtalestof.

Hverken i Danmark eller Norge har, som nævnt, Hjemmets Gæstebog været ukendt; den var for 25—30 Aar siden en almindelig anvendt Gave ved festlige Lejligheder, og endnu opbevares den mange Steder som en Børnenes Arv fra Fædrenehjemmet, og paa de gulnede Blade fortælles der ofte i faa Linier en Del af et gammelt Hjemts Historie.